

Arrest

nr. 324 241 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Syrië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 11 september 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, daar aan verzoekende partij in Griekenland op 15 april 2021 de vluchtelingenstatus toegekend werd (administratief dossier, map 5, DVZ, EURODAC MARKED RECORD en map 6, documenten, stuk 3).

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekende

partij dat zij in Griekenland last had van nierstenen en hartkloppingen. Voor deze nierstenen werd zij in Griekenland behandeld en zij stelt van de hartkloppingen niet zo vaak last te hebben, enkel als zij emotioneel is (NPO, p. 9-10). Uit bovenstaande kan dan ook niet afgeleid worden dat zij zou kampen met medische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld, die haar zal verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Verzoekende partij is een zesendertig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 15 april 2021 de vluchtelingenstatus toegekend werd (administratief dossier, map 5, DVZ, EURODAC MARKED RECORD en map 6, documenten, stuk 3). Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus ook een Griekse verblijfsvergunning ontvangen heeft, maar deze is ondertussen vervallen (NPO, p. 5 en administratief dossier, map 6, documenten, stuk 3). Dit strookt met de algemene informatie die stelt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn waaruit afgeleid kan worden dat de verblijfsvergunning van verzoekende partij op heden niet langer geldig is (AIDA, "Country Report Greece. Update 2023", juni 2024, p. 243).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Er moet bijgevolg worden nagegaan of verzoekende partij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij een verlenging aangevraagd heeft toen zij in Griekenland was, maar dat zij vervolgens vertrokken is en het antwoord op deze aanvraag niet afgewacht heeft (NPO, p. 6). Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (AIDA, "Country Report: Greece. Update 2023", p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", p. 14). Verzoekende partij in dat verband echter nog geen stappen ondernomen (NPO, p. 6). Hieruit blijkt weinig interesse in of betrokkenheid van verzoekende partij met betrekking tot haar leven in Griekenland. Zij toont hiermee niet aan dat zij bij haar aanvraag om een verlenging van haar verblijfsvergunning in Griekenland geconfronteerd werd met een weigering of een onredelijke vertraging vanwege de Griekse autoriteiten. Zij heeft zelf besloten om Griekenland te verlaten voordat er een antwoord kwam op haar vraag om haar verblijfsvergunning te

verlengen. Dit betreft aldus een persoonlijke keuze. Bovendien diende verzoekende partij een aanvraag voor verlenging in en toont zij op heden niet aan dat deze in tussentijd niet reeds behandeld zou zijn en haar verblijfsvergunning aldus verlengd werd. Daarnaast blijkt uit haar verklaringen dat zij over een netwerk beschikte in Griekenland. Zij leenden onderling geld van en aan elkaar uit afhankelijk van hun financiële situatie (NPO, p. 9-10). Verzoekende partij vertoont voldoende zelfredzaamheid om het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens de periode die zij dient te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument, te maken kan krijgen.

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat zij slechts beperkte stappen ondernomen heeft om een leven uit te bouwen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij in Griekenland enkel in het zwart gewerkt heeft, zowel in de landbouw als in de bouw (NPO p. 6 en 11). Zij trachtte werk te vinden als slager, maar stelt dat dit niet mogelijk was omdat Arabieren deze job in Griekenland niet uitoefenen. Haar echter gevraagd of zij ooit hulp gezocht heeft bij de Griekse overheid in haar zoektocht naar werk antwoordt zij ontkennend en stelt zij dat zij dit niet gedaan heeft omdat zij geen Grieks spreekt (NPO, p. 11). Nochtans beschikte verzoekende partij volgens haar verklaringen over een AMKA en een AFM waardoor het voor haar mogelijk was om in Griekenland legaal te werken (administratief dossier, map 5, DVZ, bijkomende vragen M-status Griekenland). Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij enkel illegaal gewerkt heeft en dat zij geen pogingen ondernomen heeft om in Griekenland legaal werk te vinden. Verzoekende partij toont bovendien ook niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om de Griekse taal te leren. Zij stelt boudweg dat er geen mogelijkheid was om de taal te leren, maar wanneer haar gevraagd wordt wat zij zelf ondernomen heeft om de Griekse taal te leren, stelt zij enkel dat zij via haar werk en vrienden enkele woorden opgepikt heeft (NPO, p. 11). Hieruit kan echter niet blijken dat zij in Griekenland in de onmogelijkheid verkeerde om Grieks te leren. Daarnaast blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij in Griekenland steeds een dak boven haar hoofd had. Zij huurde eerst een woning samen met haar maternale neef en daarna huurde zij steeds iets met vrienden (NPO, p. 5). Verzoekende partij stelt in het verzoekschrift verder geen beroep te kunnen doen op de Griekse overheid of NGO's. Uit haar verklaringen blijkt echter dat verzoekende partij op geen enkel ogenblik hulp gevraagd heeft aan de bevoegde instanties, niet in haar zoektocht naar werk, niet voor de voorgehouden problemen met een smokkelaar en niet voor de racistische incidenten die zij meegemaakt zou hebben (NPO, p. 8 en 11). Er mag nochtans van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige stappen onderneemt om beroep te kunnen doen op haar rechten in en de bescherming van Griekenland als begunstigde van internationale bescherming aldaar. Ten slotte verklaart verzoekende partij in het verzoekschrift ook geen toegang gehad te hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland. Nochtans blijkt uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij wel degelijk toegang had tot medische zorgen in Griekenland. Zij ging namelijk naar het ziekenhuis en werd behandeld voor haar nierstenen (NPO, p. 10). Zij stelt verder dat zij in Griekenland niet gevraagd heeft naar pillen voor haar hartproblemen omdat zij er niet echt veel last van heeft. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar haar reeds afgelegde verklaringen met betrekking tot haar ervaringen in Griekenland slaagt verzoekende partij er niet in om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Het loutere feit dat zij in Griekenland te maken kreeg met racistische incidenten, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Zoals hierboven reeds gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige stappen te ondernemen hierin.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP wijst erop dat haar Griekse verblijfsdocumenten sedert april 2024 vervallen zijn, zodoende zal ze terechtkomen in een situatie van catch 22 en zal ze minstens 1 jaar verstoken blijven van haar rechten. Ze kon er ook haar beroep van beenhouwer niet uitoefenen, ze moest in de tuinbouw werken. Tegen haar

Syrische smokkelaars was er onvoldoende bescherming door de Griekse autoriteiten. Bovendien heeft ze er een probleem van gezinshereniging wat evenzeer een element is bij de uitbouw van een normaal leven zodat er kan gesproken worden van een risico op gevoelsmatige en psychologische deprivatie. Zij heeft tussen 2021 en 2024 echt haar best gedaan om in Griekenland er iets van te maken. Ze volhardt in de middelen.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 december 2024.

5.1. Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

De loutere herhaling ter terechtzitting van het feit dat haar oorspronkelijke verblijfsvergunning vervallen is waardoor zij minstens een jaar verstoken zal blijven van haar rechten, laat niet toe anders te oordelen dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat verzoekende partij niet aantoonst dat de verlenging die zij in het verleden reeds aangevraagd heeft ondertussen niet behandeld zou zijn en zij op heden aldus wel opnieuw over een geldige verblijfsvergunning beschikt. Daarnaast wordt in de beschikking uiteengezet dat de verzoekende partij in Griekenland ook over een netwerk beschikte.

Door voorts op zitting louter te stellen dat zij niet hetzelfde beroep als vroeger kon uitoefenen, ze kon in Griekenland volgens haar verklaringen namelijk niet aan de slag als beenhouwer, en te stellen dat de Griekse autoriteiten haar onvoldoende bescherming konden bieden tegen de Syrische smokkelaars, slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de grond in de beschikking, in punt 5 waarbij wordt vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij niet aantoonst dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden of dat zij bij terugkeer er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Uit deze verklaringen blijkt namelijk dat verzoekende partij er in Griekenland wel in slaagde om werk te vinden, ook al betrof het een andere job dan voorheen. Bovendien werd reeds in de beschikking gesteld dat verzoekende partij op geen enkel ogenblik beroep gedaan heeft op de bevoegde instanties, ook niet voor haar voorgehouden problemen met een smokkelaar. Zij toont het tegendeel ter terechtzitting niet aan.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting opmerkt dat zij in Griekenland een probleem heeft met gezinshereniging en hiermee kanttekeningen zou willen plaatsen bij het gebrek aan mogelijkheden voor gezinshereniging in Griekenland, kan niet worden ingezien op welke wijze zij dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Griekse wetgeving, dienstig zou kunnen aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten dat verzoekende partij evenmin aantoonst dat zij deze kritieken in dit verband niet kon of kan doen gelden in Griekenland aan de hand van de mogelijkheden die de Griekse wetgeving haar terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De verzoekende partij doet voor het overige geen enkele dienstige poging om concreet en inhoudelijk op de in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan. Ze beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. De verzoekende partij kan met een dergelijk verweer de gronden van de beschikking geenszins ontkrachten of weerleggen.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 9 december 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS